

Ian Rankin

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Στον τάφο κάποιου άλλου

Ο επιθεωρητής Ρέμπους επιστρέφει

Ο βασιλιάς
του αστυνομικού.

Independent

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Εισαγωγή

Είχε φροντίσει να μη στέκεται πολύ κοντά στον ανοιχτό τάφο. Μπροστά του, οι παρευρισκόμενοι σχημάτιζαν ένα τείχος. Είχαν ήδη καλέσει τους πιο στενούς συγγενείς για να κουβαλήσουν το φέρετρο – έξι στο σύνολο, ξεκινώντας από τον γιο του θανόντος. Δεν έβρεχε ακόμη, αλλά απ' ό,τι φαινόταν δεν θα τη γλίτωναν τη βροχή. Το νεκροταφείο ήταν σχετικά καινούργιο, βρισκόταν στις νοτιοανατολικές παρυφές της πόλης. Δεν είχε πάει στη νεκρώσιμη ακολουθία, κι ούτε σκόπευε να πάει μετά την κηδεία για το καθιερωμένο ποτό με σαντουιτσάκια. Παρατηρούσε τα κεφάλια των ανθρώπων από πίσω: σκυφτοί ώμοι, τραντάγματα, φτερινίσματα και βηξίματα. Υπήρχαν κάποιοι που γνώριζε αλλά μάλλον δεν ήταν πολλοί. Ανάμεσα στο πλήθος άνοιξε λίγος χώρος και μπόρεσε να δει τις άκρες του τάφου που ήταν σκεπασμένες με πράσινο ύφασμα σε μια προσπάθεια να καλυφθεί η σκληρή πραγματικότητα του ίδιου του γεγονότος. Έπιανε μερικές κουβέντες απ' όσα λέγονταν. Καμία αναφορά στον καρκίνο. Ο Τζίμι Γουάλας «χάθηκε άδικα», αφήνοντας πίσω μια χήρα, τρία παιδιά και πέντε εγγόνια. Τα εγγόνια θα ήταν κάπου μπροστά, τα περισσότερα αρκετά μεγάλα ώστε να καταλαβαίνουν τι συνέβαινε. Η γιαγιά τους άφησε μια διαπεραστική γοερή κραυγή και κάποιοι έσπευσαν να την παρηγορήσουν.

Χρειαζόταν επειγόντως ένα τσιγάρο.

Πόσο καλά ήξερε τον Τζίμι Γουάλας; Είχε να τον δει τέσσερα ή πέντε χρόνια, ωστόσο πριν από μια δεκαετία, μπορεί και περισσότερο, δούλευαν στο ίδιο Τμήμα. Ο Γουάλας δεν ήταν της Δίωξης, ήταν ένστολος. Ήταν όμως ο τύπος του ανθρώπου που

θα του μιλούσες ούτως ή άλλως, θα αντάλλασσες αστεία και κουτσομπολιά και, περιστασιακά, κάποιες χρήσιμες πληροφορίες. Είχε βγει στη σύνταξη πριν από έξι χρόνια. Περίπου την ίδια εποχή διαγνώστηκε με καρκίνο και άρχισε να κάνει χημειοθεραπείες και να χάνει τα μαλλιά του.

Θα θυμόμαστε το χαρακτηριστικό του κέφι...

Ίσως. Καλύτερα όμως να είσαι δυστυχής και ζωντανός. Ένωθε το πακέτο τσιγάρα στην τσέπη του, ήξερε ότι μπορούσε να κάνει μερικά βήματα πίσω, λίγα μέτρα μόνο, ίσως να κρυφτεί πίσω από κάποιο δέντρο και να ανάψει ένα τσιγάρο. Η σκέψη αυτή τού θύμιζε την εποχή που πήγαινε σχολείο, όταν κρύβονταν με τους συμμαθητές του στα υπόστεγα των ποδηλάτων για να καπνίσουν, ώστε να μην μπορεί να τους δει ο διευθυντής από το παράθυρό του. Καμιά φορά έρχονταν οι καθηγητές και ζητούσαν φωτιά ή τσιγάρο ή ολόκληρο το ρημαδοπακέτο.

Γνωστή προσωπικότητα της τοπικής κοινότητας...

Γνωστή προσωπικότητα και για τους εγκληματίες στων οποίων τη φυλάκιση είχε συμβάλει. Ίσως κάποιοι βετεράνοι να είχαν έρθει να απευθύνουν το ύστατο χαιρε. Τώρα κατέβαζαν το φέρετρο στον τάφο και μια κραυγή ακούστηκε, η χήρα, ή ίσως κάποια από τις κόρες. Δυο λεπτά αργότερα είχαν όλα τελειώσει. Ήξερε ότι κάπου εκεί κοντά υπήρχε ένας εκσκαφέας: είχε ανοίξει την τρύπα στη γη και θα τη γέμιζε ξανά. Το χώμα που σκέπαζε τον τάφο είχε καλυφθεί κι αυτό με πράσινη τσόχα. Όλα ήταν πολύ καλόγουστα. Οι περισσότεροι έφυγαν. Ένας άντρας, με πρόσωπο ρυτιδιασμένο και στόμα που μονίμως έχασκε, έχωσε τα χέρια στις τσέπες του μάλλινου παλτού του και τον πλησίασε χαιρετώντας τον με ένα ανεπαίσθητο νεύμα.

«Τζον» είπε.

«Τόμι» έκανε ο Ρέμπους ανταποδίδοντας την κίνηση.

«Όπου να 'ναι έρχεται η σειρά μας, ε;»

«Δεν ήρθε όμως ακόμη».

Οι δυο άντρες κίνησαν προς την πύλη του νεκροταφείου.

«Θέλεις να σε πάω κάπου;»

Ο Ρέμπους ένευσε αρνητικά. «Έχω το αυτοκίνητο έξω».

«Έχει φορική κίνηση – ως συνήθως».

Ο Ρέμπους του πρόσφερε τσιγάρο, αλλά ο Τόμι Μπίμις του είπε ότι το είχε κόψει εδώ και δύο χρόνια. «Ο γιατρός είπε ότι το κάπνισμα εμποδίζει την ανάπτυξή μου».

Ο Ρέμπους άναψε τσιγάρο. «Πόσον καιρό τώρα είσαι εκτός παιχιδιού;»

«Μετράω ήδη δώδεκα χρόνια. Ήμουν από τους τυχερούς. Πολλοί την παθαίνουν σαν τον Τζίμι – παίρνουν το χρυσό ρολόι της συνταξιοδότησης και λίγο αργότερα μπαίνουν στο χώμα».

«Ευχάριστη προοπτική».

«Εσύ γι' αυτό εξακολουθείς να δουλεύεις; Άκουσα ότι είσαι στις Ανεξιχνίαστες Υποθέσεις».

Ο Ρέμπους ένευσε αργά. Είχαν σχεδόν φτάσει στην πύλη. Το πρώτο αυτοκίνητο τους προσπέρασε, η οικογένεια στο πίσω κάθισμα με το βλέμμα στυλωμένο στον δρόμο. Δεν ήξερε τι άλλο να πει στον Μπίμις. Είχαν άλλον βαθμό, δούλευαν σε διαφορετικά Τμήματα. Προσπάθησε να θυμηθεί ονόματα συναδέλφων που μπορεί να γνώριζαν και οι δυο.

«Λοιπόν...» έκανε ο Μπίμις. Ίσως κι εκείνος να δυσκολευόταν. Του έτεινε το χέρι και ανταλλάξανε χειραψία. «Θα σε δω στην επόμενη κηδεία».

«Αρκεί να μην είναι ένας από μας μέσα στην κάσα».

Ο Μπίμις γέλασε κι απομακρύνθηκε, σηκώνοντας τον γιακά του για να προφυλαχθεί από τη βροχή. Ο Ρέμπους πέταξε το τσιγάρο κάτω και το έσβησε με τα παπούτσι του, περίμενε λίγο κι έπειτα κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του.

Η κίνηση στο Εδιμβούργο ήταν πράγματι σκέτος εφιάλτης. Προσωρινοί σηματοδότες, κλειστοί δρόμοι, παρακάμφεις, τεράστιες ουρές αυτοκινήτων παντού – κατά κύριο λόγο εξαιτίας της κατασκευής μιας γραμμής τραμ που θα συνέδεε το αεροδρόμιο με το κέντρο της πόλης. Όσο ήταν ακινητοποιημένος τσέκαρε το κινητό του να δει αν είχε κάποιο μήνυμα, χωρίς ωστόσο να εκπλαγεί που δεν είχε κανένα. Δεν υπήρχαν επείγουσες υποθέσεις που

απαιτούσαν την προσοχή του: εκείνος ασχολούνταν με όσους ήταν από καιρό νεκροί, θύματα δολοφονιών που ο κόσμος τα είχε, εν πολλοίς, ξεχάσει. Υπήρχαν έντεκα έρευνες στο αρχείο της Μονάδας Επανεξέτασης Σοβαρών Εγκλημάτων. Η πιο παλιά ήταν μια υπόθεση του 1966 και η πιο πρόσφατη του 2002. Στις περιπτώσεις που υπήρχαν τάφοι, ο Ρέμπους τους είχε επισκεφτεί. Σε ορισμένους απ' αυτούς, φίλοι και συγγενείς άφηναν ακόμη λουλούδια. Ο Ρέμπους είχε καταγράψει στο σημειωματάριό του ονόματα που είδε γραμμένα σε μερικές κάρτες, χωρίς να ξέρει ακριβώς για ποιο σκοπό. Άνοιξε το CD player του αυτοκινήτου του και η βαθιά φωνή του Τζάκι Λέβεν ξεχύθηκε από τα ηχεία. Στο τραγούδι του έλεγε ότι βρισκόταν στον τάφο κάποιου άλλου. Ο Ρέμπους βυθίστηκε σε σκέψεις. Μεταφέρθηκε νοερά στο νεκροταφείο κι ένιωσε ευτυχής που βρισκόταν στην πλευρά από όπου μπορούσε να βλέπει τους ανθρώπους πλάτη. Άπλωσε το χέρι στη θέση του συνοδηγού και κατάφερε να βγάλει το βιβλιαράκι του CD από τη θήκη του. Το κομμάτι λεγόταν «Η βροχή κάποιου άλλου». Όστε αυτό τραγουδούσε ο Τζάκι τελικά: ότι στεκόταν στη βροχή κάποιου άλλου.*

«Ωρα να πας να κοιτάξεις τα αυτιά σου» μονολόγησε ο Ρέμπους. Και ο Τζάκι Λέβεν είχε πεθάνει. Κι ήταν νεότερος από τον Ρέμπους κατά έναν χρόνο. Και οι δύο κατάγονταν από το Φάιφ. Ο Ρέμπους αναρωτήθηκε αν το σχολείο του είχε παίξει ποτέ μπάλα με το σχολείο του τραγουδιστή – αυτή ήταν ίσως και η μόνη περίπτωση που συναντιούνταν παιδιά από διαφορετικά σχολεία. Δεν είχε όμως σημασία: Τον Ρέμπους ποτέ δεν τον είχαν διαλέξει στη βασική ενδεκάδα, ήταν καταδικασμένος να ενθαρρύνει τους παίκτες από τις παγωμένες άκρες του γηπέδου όταν έκαναν τάκλιν, έβαζαν γκολ κι αντάλλασσαν βρισιές.

«Και να στέκομαι στη βροχή του κάθε μαλάκα» μονολόγησε. Το αυτοκίνητο πίσω τού κόρναρε. Ο οδηγός του βιαζόταν, πιθανόν να αργούσε στα ραντεβού του και να απογοήτευε σημαντι-

* Πρόκειται για το τραγούδι του Jackie Leven «Another man's rain» από το άλμπουμ *Oh what a blow that phantom dealt me* (2007). Η εκφορά των λέξεων rain και grave μπορεί να μπερδέψει τον ακροατή.

κούς ανθρώπους. Αν δεν προχωρούσαν, θα ερχόταν η συντέλεια του κόσμου. Ο Ρέμπους αναρωτήθηκε πόσες ώρες από τη ζωή του είχε χάσει κι ο ίδιος στην κίνηση. Ή παρακολουθώντας κάποιον. Ή συμπληρώνοντας έγγραφα και χρονοδιαγράμματα. Ο ήχος του κινητού τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Ήταν ένα μήνυμα από το αφεντικό του.

Νόμιζα πως είπες στις 3!

Ο Ρέμπους κοίταξε το ρολόι του. Ήταν τρεις και πέντε. Σε είκοσι λεπτά περίπου θα ήταν στο γραφείο. Άλλες εποχές μπορεί να είχε σειρήνα και φάρο. Μπορεί να έμπαινε στο αντίθετο ρεύμα, ελπίζοντας ότι η τύχη του δεν θα τον άφηνε να καταλήξει στα Επείγοντα. Αλλά τώρα πια δεν είχε καν κανονική ταυτότητα αστυνομικού, γιατί δεν ήταν πια αστυνομικός. Ήταν αστυνομικός εν αποστρατεία που τύγγανε να συνεργάζεται με την Αστυνομία Λόδιαν εντ Μπόρντερς ως απλός πολίτης. Το αφεντικό του ήταν ο μόνος στη μονάδα που ήταν ακόμη εν ενεργεία αστυνομικός και δεν ήταν διόλου ευχαριστημένος με την πρόσφατη τοποθέτησή του που τον είχε αναγκάσει να νταντεύει τα γερόντια. Και διόλου ευχαριστημένος με την αργοπορία του Ρέμπους.

Προς τι η βιασύνη; του απάντησε μόνο και μόνο για να τον εκνευρίσει. Έπειτα, ανέβασε την ένταση της μουσικής και ξανάβγαλε το ίδιο κομμάτι. Ο Τζάκι Λέβεν ακόμη βρισκόταν στον τάφο κάποιου άλλου.

Λες και δεν έφτανε η βροχή...

ii

Έβγαλε το παλτό του και το πέταξε στην κρεμάστρα στον απέναντι τοίχο.

«Ευχαριστώ που έκανες τον κόπο» είπε ο Κάουαν.

«Με συγχωρείς, Ντάνι».

«Ντάνιελ» τον διόρθωσε ο Κάουαν.

«Συγγνώμη, Νταν».

Ο Κάουαν καθόταν πάνω σε ένα από τα γραφεία. Τα πόδια του δεν έφταναν στο πάτωμα, τα μπατζάκια του είχαν σηκωθεί και άφηναν να φανούν οι κόκκινες κάλτσες του με λαχούρια. Τα μαύρα δερμάτινα παπούτσια του ήταν καλογουαλισμένα. Στο τελευταίο συρτάρι του γραφείου του φύλαγε βερνίκι και βούρτσες. Ο Ρέμπους το ήξερε γιατί, μια μέρα που ο Κάουαν έλειπε, το είχε ανοίξει, όπως και τα άλλα δύο συρτάρια.

«Τι φάχνεις;» τον είχε ρωτήσει η Ελέιν Ρόμπισον.

«Στοιχεία» είχε απαντήσει ο Ρέμπους.

Η Ρόμπισον τώρα στεκόταν μπροστά του. Του έδωσε μια κούπα καφέ. «Πώς πήγε;» ρώτησε.

«Κηδεία ήταν, πώς να πάει;» απάντησε ο Ρέμπους φέροντας την κούπα στα χείλι του.

«Να αρχίσουμε» είπε απότομα ο Κάουαν. Το γκριζο κουστούμι του δεν του ερχόταν καλά. Οι ώμοι ήταν παραφουσκωμένοι με βάτες και τα πέτα πολύ φαρδιά. Πέρασε το χέρι στα μαλλιά του.

Ο Ρέμπους και η Ρόμπισον κάθισαν δίπλα στον Πίτερ Μπλις, ο οποίος, ακόμα και καθισμένος, ανάσαινε βαριά και με δυσκολία. Εν τούτοις, ξεφυσούσε σαν φυσερό εδώ και τουλάχιστον είκοσι χρόνια, κι ίσως άλλα είκοσι πριν απ' αυτά. Ήταν ελάχιστα μεγαλύτερος από τον Ρέμπους και είχε τον περισσότερο καιρό στη μονάδα. Καθόταν με τα χέρια του πάνω στην προεξέχουσα κοιλιά του και τα δάχτυλα πλεγμένα σαν να προκαλούσε το σύμπαν να τον εκπλήξει με κάτι που να μην έχει ξαναδεί. Σίγουρα πάντως είχε δει πολλούς σαν τον ανακριτή αρχιφύλακα Ντάνιελ Κάουαν και το είχε πει στον Ρέμπους από την πρώτη κιόλας μέρα που ήρθε στη μονάδα: «Μας θεωρεί κατώτερους. Λογίζεται καλύτερος, και τα αφεντικά το ξέρουν, γι' αυτό τον ξαπόστειλαν εδώ, για να τον προσγειώσουν».

Πριν συνταξιοδοτηθεί, ο Μπλις είχε πάρει τον βαθμό του ανακριτή επιθεωρητή, όπως ο Ρέμπους. Η Ελέιν Ρόμπισον ήταν ανακριτριά αστυφύλακας και πίστευε ότι παρέμεινε χαμηλόβαθμη επειδή έβαζε την οικογένειά της πάνω από την καριέρα της.

«Και καλά κάνεις» της είχε πει ο Ρέμπους, συμπληρώνοντας

(όταν γνωρίστηκαν καλύτερα) ότι ο δικός του γάμος είχε χάσει πολύ νωρίς τη μάχη με τη δουλειά του.

Η Ρόμπισον είχε μόλις κλείσει τα πενήντα. Ο γιος και η κόρη της είχαν φύγει από το σπίτι, είχαν αποφοιτήσει από το κολέγιο και είχαν κατέβει νότια για δουλειά. Στο γραφείο της είχε κορνιζαρισμένες φωτογραφίες τους αλλά και δικές της, να ποζάρει στην κορυφή της Γέφυρας του Σίδνιϊ ή στο κόκπιτ ενός μικρού αεροπλάνου. Πρόσφατα είχε αρχίσει να βάζει τα μαλλιά της – όχι ότι ο Ρέμπους έβρισκε κάτι κακό σ' αυτό. Αλλά ακόμα και με λίγα γκριζα, πάλι θα έδειχνε δέκα χρόνια νεότερη απ' ό,τι ήταν, και μπορεί να περνούσε ακόμα και για τριανταπεντάρα – συνομύλικη του Κάουαν.

Υπέθεσε ότι ο Κάουαν είχε τοποθετήσει τις καρέκλες παραταγμένες η μια δίπλα στην άλλη, μπροστά στο γραφείο του, ώστε όλοι να είναι αναγκασμένοι να σηκώνουν το βλέμμα για να τον κοιτάξουν.

«Έχεις βάλει κανένα στοίχημα και φοράς αυτές τις κάλτσες, Ντάνι;» ρώτησε ο Ρέμπους κρατώντας την κούπα του μπροστά στα χείλι του.

Ο Κάουαν αντιπαρήλθε το σχόλιο χαμογελώντας. «Τι μαθαίνω, Τζον; Έχεις κάνει αίτηση για να ξαναμπείς στο Σώμα;» ρώτησε θέλοντας να επιβεβαιώσει αυτό που ήδη ήξερε. Το όριο συνταξιοδότησης είχε ανέβει, πράγμα που σήμαινε ότι όλοι απ' τη σειρά του Ρέμπους μπορούσαν να κάνουν ξανά τα χαρτιά τους. «Το θέμα είναι» συνέχισε ο Κάουαν, σκύβοντας ελαφρώς μπροστά, «ότι θα ζητήσουν από μένα συστατική επιστολή. Κι έτσι όπως το πας, δεν πρόκειται να είναι και επιστολή κανενός θαυμαστή».

«Εγώ πάντως θα σου δώσω αυτόγραφο» είπε ο Ρέμπους.

Ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς αν η ανάσα του Πίτερ Μπλις άλλαξε τέμπο ή αν απλώς ο Μπλις είχε πνίξει ένα γελάκι. Η Ρόμπισον χαμήλωσε το βλέμμα και χαμογέλασε. Ο Κάουαν κούνησε αργά το κεφάλι του.

«Να σας θυμίσω ότι αυτή η μονάδα διατρέχει κίνδυνο» είπε χαμηλόφωνα. «Κι ότι, αν κλείσει, μόνο ένας από μας θα είναι

ευπρόσδεκτος στο Σώμα» είπε δείχνοντας τον εαυτό του. «Πρέπει να είμαστε αποτελεσματικοί. Ή τουλάχιστον να κάνουμε κάποια πρόοδο».

Όλοι ήξεραν τι εννοούσε. Η Εισαγγελική Υπηρεσία έστηνε μια ειδική Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων για όλη τη Σκωτία. Αν αναλάμβανε τις υποθέσεις τους, οι δουλειές τους θα αποτελούσαν παρελθόν. Η ΜΑΥ θα είχε μια βάση δεδομένων με ενενήντα τρεις υποθέσεις, από τη δεκαετία του '40 και δώθε, όπου θα περιλαμβάνονταν και οι υποθέσεις της Αστυνομίας Λόδιαν εντ Μπόρντερς και σίγουρα θα εγείρονταν ερωτήματα σχετικά με τη χρησιμότητα της μικρότερης μονάδας του Εδιμβούργου. Ο προϋπολογισμός ήταν περιορισμένος. Ήδη ψιθυριζόταν ότι το ξεσκόνισμα παλιών άλυτων υποθέσεων το μόνο που έκανε ήταν να απομυζά χρήματα από τρέχουσες (και πιο επείγουσες) έρευνες στην πόλη και στα περίχωρα.

«Πρέπει να είμαστε αποτελεσματικοί» επανέλαβε ο Κάουαν. Κατέβηκε από το γραφείο, έκανε τον γύρο του και τράβηξε ένα απόκομμα εφημερίδας από τον τοίχο, κραδαίνοντάς το επιδεικτικά. «Μονάδα Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων στην Αγγλία. Ο υποπτος κατηγορήθηκε για τον φόνο μιας έφηβης που συνέβη πριν από πενήντα περίπου χρόνια». Κούνησε επιδεικτικά το απόκομμα. «Ανάλυση DNA... αυτοψία... μάρτυρες που δεν άντεξαν το βάρος των τύψεων. Ξέρουμε πώς δουλεύει το πράγμα, οπότε τι θα λέγατε να το κάνουμε να δουλέψει;»

Περίμενε μιαν απάντηση, αλλά κανείς δεν φαινόταν πρόθυμος να του τη δώσει. Η Ρόμπισον έσπασε τελικά τη σιωπή που τραβούσε σε μάκρος.

«Δεν έχουμε πάντα τους ανάλογους πόρους» του αντέτεινε «για να μη μιλήσω για τα στοιχεία. Είναι δύσκολο να κάνεις αναλύσεις DNA όταν τα ρούχα του θύματος έχουν χαθεί».

«Υπάρχουν όμως περιπτώσεις που έχουμε τα ρούχα, έτσι δεν είναι;»

«Και μπορούμε, πράγματι, να απαιτήσουμε να μας δώσουν δείγμα DNA όλοι οι άντρες της πόλης για να δούμε αν ταιριάζει;»

είπε ο Μπλις. «Και τι γίνεται με όσους πέθαναν ή έφυγαν στο μεσοδιάστημα;»

«Μ' αρέσει που βλέπεις πάντα τη θετική πλευρά των πραγμάτων, Πίτερ». Ο Κάουαν άφησε το απόκομμα στο γραφείο και σταύρωσε τα χέρια του. «Για το καλό σας» είπε. «Όχι για το δικό μου – εγώ δεν θα 'χω κανένα πρόβλημα. Για το δικό σας το καλό». Έκανε μια παύση για να δώσει έμφαση στα λόγια του. «Για το δικό σας το καλό, πρέπει να κάνουμε το πράγμα να δουλέψει».

Έπεσε ξανά σιωπή στο δωμάτιο, σιωπή που έσπασαν μόνο η Ρόμπισον με έναν αναστεναγμό κι ο Μπλις με την ανάσα του. Ο Κάουαν είχε καρφώσει το βλέμμα του στον Ρέμπους, αλλά ο Ρέμπους τελείωνε τον καφέ του και δεν του έδωσε σημασία.

iii

Και ο Μπερτ Τζανς είχε πεθάνει. Ο Ρέμπους τον είχε δει σε μερικές σόλο εμφανίσεις στην πόλη. Ο Τζανς είχε γεννηθεί στο Εδιμβούργο αλλά έκανε όνομα στο Λονδίνο. Εκείνο το βράδυ, μετά τη δουλειά, μόνος στο διαμέρισμά του, ο Ρέμπους έβαλε κι άκουσε κάνα δυο δίσκους των Pentangle. Μπορεί να μην ήταν ειδήμων αλλά μπορούσε να ξεχωρίσει το παίξιμο του Τζανς από το παίξιμο του άλλου κιθαρίστα του συγκροτήματος, του Τζον Ρένμπορν. Ο Ρένμπορν ζούσε ακόμη, απ' όσο ήξερε – μπορεί και να ζούσε στην ευρύτερη περιοχή του Μπόρντεντς. Ή μήπως αυτός ήταν ο Ρόμπιν Γουίλιαμσον; Κάποτε είχε πάει τη συνάδελφό του, τη Σιβόν Κλαρκ, σε μια συναυλία των Ρένμπορν/Γουίλιαμσον. Στη διαδρομή μέχρι το Biggar Folk Club δεν της είχε πει γιατί πήγαιναν εκεί. Όταν οι δύο μουσικοί ανέβηκαν στη σκηνή –μοιάζοντας σαν να είχαν μόλις σηκωθεί από πολυθρόνες πλάι σε δυνατή φωτιά– έσκυψε προς το μέρος της:

«Ο ένας είχε παίξει στο Γούντστοκ, ξέρεις;» της ψιθύρισε.

Κάπου το είχε φυλαγμένο το εισιτήριο από τη συναυλία στο

Biggar. Συνήθιζε να τα κρατάει, παρόλο που ήξερε ότι όταν εκείνος θα 'χε πια φύγει δεν θα ήταν παρά άλλο ένα αντικείμενο που θα κατέληγε στα σκουπίδια. Δίπλα στο πικάπ του υπήρχε μια πλαστική πένα, αγορασμένη πριν από χρόνια από ένα κατάστημα μουσικών οργάνων. Είχε περάσει κάμποση ώρα χαζεύοντας και τελικά είχε πει στον νεαρό στο ταμείο ότι θα ξαναπερνούσε για να πάρει και κιθάρα. Ο πωλητής τού είχε πει ότι την πένα την είχε φτιάξει ένας Σκοτσέζος ονόματι Τζιμ Ντάνλοπ, ο οποίος κατασκεύαζε και πεντάλ εφέ. Με τα χρόνια, τα γράμματα πάνω στην πένα είχαν σβηστεί κι ας μην την είχε χρησιμοποιήσει ποτέ σε κιθάρα.

«Ούτε αεροπλάνο έμαθα να πιλοτάρω» μονολόγησε.

Κοίταξε το τσιγάρο στο χέρι του. Πριν από μερικούς μήνες είχε κάνει τσεκάπ και του είχαν κάνει τις γνωστές συστάσεις. Επίσης, ο οδοντίατρός του πάντα είχε τον νου του για τα πρώτα σημάδια κάτι κακού. Μέχρι στιγμής όλα καλά.

«Η τύχη κάποτε στερευεί, Τζον» του είχε πει. «Πίστεψέ με».

«Μπορώ να το παίξω και γκανιάν και πλασέ;» είχε απαντήσει ο Ρέμπους.

Έσβησε το τσιγάρο σε ένα τασάκι και μέτρησε πόσα είχαν απομείνει στο πακέτο. Οχτώ, πράγμα που σήμαινε ότι είχε καπνίσει δώδεκα μες στη μέρα. Όχι κι άσχημα. Άλλες εποχές, θα είχε ήδη τελειώσει το πρώτο πακέτο και θα 'πιανε το δεύτερο. Ούτε έπινε τόσο πια – κάνα δυο μπίρες νωρίς το βράδυ και κάνα δυο ποτηράκια ούισκι πριν πέσει για ύπνο. Τώρα έπινε μια μπίρα – την πρώτη της ημέρας. Ούτε ο Μπλις ούτε η Ρόμπισον είχαν όρεξη να πάνε για ποτό μετά τη δουλειά και δεν υπήρχε περίπτωση να το προτείνει στον Κάουαν. Ο Κάουαν συνήθως έμενε ως αργά στο γραφείο. Στεγαζόταν στο αρχηγείο της Αστυνομίας στη λεωφόρο Φέτιζ, πράγμα που έδινε στον Κάουαν την ευκαιρία να πετυχαίνει ανώτερους αξιωματικούς, ανθρώπους που θα μπορούσαν να του φανούν χρήσιμοι, που θα πρόσεχαν πόσο καλογουαλισμένα ήταν τα παπούτσια του και που πάντα τους απευθυνόταν καταλλήλως.

«Του 'χεις γίνει στενός κορσές» του είχε πει κάποτε ο Ρέμπους όταν τον έπιασε να γελάει υπέρ το δέον εγκάρδια με ένα παλιό ανέκδοτο που είχε πει ένας από τους υπαρχηγούς στον διάδρομο. «Και βλέπω ότι αυτόν δεν τον επιπλήττεις όταν σε λέει Νταν...»

Όμως, από μια άποψη, ο Ρέμπους τον λυπόταν τον Κάουαν. Ύπήρχαν οπωσδήποτε αστυνομικοί με λιγότερες ικανότητες που είχαν ανέβει ψηλότερα. Ο Κάουαν σίγουρα το ήξερε και η σκέψη αυτή του κατέτρωγε τα σωθικά, τον έκανε να νιώθει σχεδόν κενός. Εξαιτίας αυτού, υπέφερε ολόκληρη η ομάδα, και ήταν κρίμα. Στον Ρέμπους άρεσε η δουλειά του από πολλές απόψεις. Κάθε φορά που άνοιγε τον φάκελο μιας παλιάς υπόθεσης ένιωθε να τον διαπερνά ένα ρίγος προσμονής. Ύπήρχαν δεκάδες κουτιά και καθένα από αυτά μπορούσε να τον ταξιδέψει στον χρόνο. Οι κιτρινισμένες εφημερίδες δεν περιείχαν μόνο αναφορές στο έγκλημα αλλά και ρεπορτάζ για εθνικά και διεθνή θέματα, συν αθλητικά και διαφημίσεις. Έβαζε την Ελέιν Ρόμπισον να μαντέψει πόσο κόστιζε ένα αυτοκίνητο ή ένα σπίτι το 1972 και διάβαζε τους πίνακες βαθμολογίας της Φούτμπολ Λιγκ στον Πίτερ Μπλις, ο οποίος θυμόταν ονόματα παικτών και προπονητών. Στο τέλος, όμως, τον τραβούσε πάλι το έγκλημα, οι λεπτομέρειες, οι ανακρίσεις, τα στοιχεία και οι καταθέσεις των συγγενών: κάποιος πιστεύει ότι την έχει γλιτώσει... ξέρει ότι την έχει γλιτώσει. Ο Ρέμπους είχε την ελπίδα πως όλοι αυτοί οι δολοφόνοι βρίσκονταν κάπου εκεί έξω, υποφέροντας όλο και περισσότερο από αγωνία, καθώς διάβαζαν στις εφημερίδες για τις τεχνολογικές εξελίξεις που αφορούσαν τη διαλεύκανση εγκλημάτων. Ίσως, όταν τα εγγόνια τους παρακολουθούσαν *CSI* ή *Walking the Dead*, να πήγαιναν να καθίσουν στην κουζίνα. Ίσως δεν άντεχαν να διαβάζουν εφημερίδες ή δεν μπορούσαν να ακούνε χαλαροί ραδιόφωνο ή να βλέπουν ειδήσεις στην τηλεόραση, από φόβο μήπως μάθουν ότι η υπόθεσή τους είχε ξανανοίξει.

Ο Ρέμπους είχε πετάξει την ιδέα στον Κάουαν: να πείσουν τα μέσα ενημέρωσης να αναφέρουν τακτικά σημαντικές εξελίξεις,

πραγματικές ή μη, μόνο και μόνο για να κάθονται οι ένοχοι σ' αναμμένα κάρβουνα.

«Κάποιο κέρδος θα έχουμε».

Αλλά ο Κάουαν δεν είχε φανεί πρόθυμος: μήπως τα μίντια δεν είχαν ήδη αρκετούς μπελάδες επειδή κατασκευάζαν ιστορίες;

«Δεν θα το κάνουν αυτοί» είχε επιμείνει ο Ρέμπους. «Εμείς θα το κάνουμε». Όμως ο Κάουαν ήταν ανένδοτος.

Ο δίσκος τελείωσε και ο Ρέμπους σήκωσε τη βελόνα. Δεν ήταν καν εννιά: πολύ νωρίς για να πάει για ύπνο. Είχε ήδη φάει και είχε αποφασίσει ότι η τηλεόραση δεν είχε τίποτα αξιόλογο, ενώ είχε τελειώσει και την μπίρα του. Πήγε προς το παράθυρο και κοίταξε το απέναντι σπίτι. Δυο παιδιά με πιτζάμες σε ένα διαμέρισμα στον πρώτο όροφο τον κοίταζαν. Τα χαιρέτησε κι εκείνα απομακρύνθηκαν τρέχοντας από το παράθυρο. Τώρα έκαναν κύκλους το ένα γύρω από το άλλο, και χοροπηδούσαν στις μύτες των ποδιών τους, χωρίς ίχνος νύστας, έχοντας εξορίσει τον Ρέμπους από το σύμπαν τους. Αποτελούσαν υπενθύμιση ότι εκεί έξω υπήρχε ένας ολόκληρος κόσμος, ένας άλλος κόσμος. Κι αυτό σήμαινε μόνο ένα πράγμα.

«Παμπ» μονολόγησε ο Ρέμπους κι έπιασε το κινητό και τα κλειδιά του. Έσβησε το πικάπ και τον ενισχυτή και τότε το βλέμμα του έπεσε ξανά στην πένα. Αποφάσισε να την πάρει μαζί του.

Για τους φανατικούς του αστυνομικού, το φετινό εκδοτικό γεγονός δεν είναι ούτε οι *Πενήντα αποχρώσεις του γκρι* ούτε το καινούργιο μυθιστόρημα της Ρόουλινγκ, αλλά η επιστροφή ενός από τους κορυφαίους ήρωες της σύγχρονης αστυνομικής λογοτεχνίας. Ο επιθεωρητής Ρέμπους επιστρέφει θριαμβευτικά.] SUNDAY EXPRESS

**Μια σειρά φαινομενικά τυχαίων εξαφανίσεων
γυναικών από τα τέλη της δεκαετίας του 1990.**

**Μια μητέρα αποφασισμένη να ανακαλύψει
τι πραγματικά συνέβη στην κόρη της.**

**Ένας συνταξιούχος αστυνομικός που θέλει
απελπισμένα να συνεχίσει την παλιά του ζωή...**

Έχουν περάσει κάμποσα χρόνια από τότε που ο Τζον Ρέμπους υποχρεώθηκε να συνταξιοδοτηθεί από τη σκοτσέζικη αστυνομία. Τώρα εργάζεται σε μια μικρή μονάδα Επανεξέτασης Σοβαρών Εγκλημάτων που αποτελείται από συνταξιούχους επιθεωρητές και ασχολείται με άλυτες υποθέσεις. Όταν νέα στοιχεία επαναφέρουν μια από αυτές τις υποθέσεις στο προσκήνιο, ο Ρέμπους βρίσκει την ευκαιρία να αναλάβει ενεργό δράση. Πεισματάρης και αναρχικός ως συνήθως, θα μπει και πάλι στα βαθιά και θα αντιπαρατεθεί με τους πάντες, ακόμα και με την παλιά του συνεργάτιδα τη Σιβόν Κλαρκ. Το μόνο που θέλει ο Ρέμπους είναι να αποκαλύψει την αλήθεια. Θα τα καταφέρει άραγε χωρίς να περάσει τις διαχωριστικές γραμμές του νόμου;

[Η πρόζα του είναι καθηλωτική όπως πάντα, η ατμόσφαιρα ανυπέρβλητη, βρετανική αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της.] DAILY MAIL

Ο ΤΖΟΝ ΡΕΜΠΟΥΣ ΣΥΝΑΝΤΑ ΤΟΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΜΑΛΚΟΛΜ ΦΟΞ

ISBN 978-960-566-235-6

9 789605 662356

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6235